

LIST ŘÍMANŮM – ŽIVOT V DUCHU (Ř 8:5-16)

OPAKOVÁNÍ A NAVÁZÁNÍ

V závěru **7. kapitoly** jsme poznali princip, který vládne v těle neznovuzrozeného člověka.

- Je nazván: „**zákonem hříchu**“ a funguje tak, že i kdyby člověk ve své mysli souhlasil se Zákonem Božím, tento zákon způsobí, že člověk nevykoná dobro, které by si přál, ale zlo, které nechce.

8. kapitola je Boží odpovědí na zoufalé zvolání takového člověka – její klíčový výrok zní:

(ČSP) **Římanům 8:2**

2 *Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.*

- To, co nás od zákona hříchu vysvobozuje, je jiný zákon (princip): „**zákon Ducha života v Kristu Ježíši**“.
- ▶ Tento nový způsob života popisuje Ř 8:1 jako „**chození podle Ducha**“.
- ▶ Starý způsob života popisuje jako „**chození podle těla**“.
- ▶ **Chodit podle těla** znamená poslouchat touhy těla – hříšné touhy působící v těle.
- ▶ **Chodit podle Ducha** znamená nechat se vést Duchem svatým do Bohem připravených dobrých skutků, které v nás a skrze nás koná Boží milost, k Boží slávě.

K tomu bylo zapotřebí dvojí:

1) Vypořádat se s tělem – skrze Kristovu smrt:

(ČSP) **Římanům 6:6**

6 *A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili.*

2) Vzkřísit člověka k novému životu – oživit ho Duchem Kristovým:

(ČSP) **Římanům 5:5**

5 *A naděje nezahanbuje, neboť Boží láska je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán.*

- Dokud budeme živi v tomto těle, budeme prožívat neustálý konflikt mezi žádostmi těla a žádostmi Ducha svatého.
- U těch, kdo chodí podle Ducha a ne podle těla, se bude projevovat moc **zákonu Ducha života v Kristu** a bude vítězit nad **zákonem hříchu a smrti** – jak potvrzují známé výroky z listu Galatským:
 - „**Duchem chodte a žádost těla nedokonáte.**“ (Ga 5:16)
 - „**Jste-li vedeni Duchem, nejste pod Zákonem.**“ (Ga 5:18)
 - „**Vše dobré bude ovocem Ducha.**“ (Ga 5:22)
 - „**Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi.**“ (Ga 5:24)
 - „**Jsmo-li Duchem živi, Ducha také následujme.**“ (Ga 5:25)
- V Kristu jsme jako ratolest, vštípená do Ježíše, plná mízy Jeho svatého Ducha – která nerodí ovoce sama od sebe, ale z Ducha Kristova.

(ČSP) **Galatským 2:19–20**

19 ... S Kristem jsem ukřižován: **20** Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. ...

- Čeho nemohl svatý Boží Zákon dosáhnout, kvůli našemu tělu, ve kterém vládl hřích, toho nyní v nás dosahuje Boží milost novým, skutečně účinným způsobem:

VÝKLAD - Ř 8:5-16

Minule jsme skončili u verše:

(ČSP) **Římanům 8:4**

4 aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

- Tento verš konstatuje, že ti, kdo žijí podle Ducha, i když jsou bez Zákona, **naplňují požadavky Zákona**.
- Jinými slovy: výsledkem chození podle Ducha bude skutečně hmatatelný spravedlivý život – dobré skutky – nic abstraktního.

Dnes budeme pokračovat od 5. verše:

Ř 8:5

„Ti, kdo jsou živi podle těla, mají na mysli věci těla.“

- Člověk, který žije podle těla, myslí zvláště na pozemské věci, spojené s životem v těle – hledá potěšení v uspokojování tělesných žádostí.
- To je spojeno se soběstředností – zabýváním se sami sebou.
- Patří sem věci, které přinášejí člověku, smyslové, citové a duševní požitky.
- Patří sem také starosti pomíjivého života, kterými se člověk nadměrně zabývá.
- Problém není cítit se dobře, nebo něco mít – problém je nechat se vést tělem.
- Tělesné žádosti nás po Boží cestě nepovedou – ta vyžaduje sebezapření a není pohodlná pro tělo.
- Boží cesta je často spojená s utrpením v těle – podobně jako u Ježíše, nebo apoštolů – jak uvidíme příště.

„Ti, kdo jsou živi podle Ducha, myslí na věci Ducha.“

- Člověk, který žije podle Ducha, myslí na Boha, na Boží dílo, na Boží slávu, na Boží vůli.
- Zabývá se Božími věcmi, plní se Jeho slovem, přemýšlí o věcech víry a věčného života.
- Vede ho nesobecká láska.
- A to, co z takového myšlení vyrůstá, bývá na úkor vlastního tělesného pohodlí.

Myšlení Ducha hezky ilustruje verš:

(ČSP) **Koloským 3:1–4**

1 Jestliže jste tedy s Kristem vstali, usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. **2** Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. **3** Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu.

4 A když se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě.

- „Mít hlavu v oblacích bývá chápáno jako nepraktické snilkovství“, ale Písmo nás učí, abychom ji tam měli, protože ten praktický křesťanský život paradoxně vyrůstá z velikých zjevení evangelia.
- ☉ Všimněte si, jak jsou strukturované novozákonní listy: nejprve se v nich zjevují veliké Duchovní pravdy, a teprve pak následuje nějaké praktické rady (např. list Efezským: nejprve úžasná zjevení ... pak verš: Ef 4:1 „Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste vedli život hodný toho povolání, které jste obdrželi,“ ... a nakonec pár praktických rad, jak to má vypadat).

Ř 8:6-8

Už jsme několikrát mluvili o tom, že jsme svobodní a rozhodujeme se, kudy se vydáme.

- ▶ Tělesné myšlení je Bohu nepřátelské – člověk, který se dává touto cestou – postupně se stává Božím nepřítelem, a může očekávat nejprve duchovní a pak i věčnou smrt.
- ▶ **Ti, kdo učiní z Božích věcí hlavní předmět své lásky a zájmu, budou vítězit.**

Ř 8:9

Pravý život křesťana je nadpřirozený – je záležitostí Ducha svatého.

- Zdrojem křesťanského života není žádná filosofie, ideologie, duševní pohnutí, učení (dokonce ani toto vyučování listu Římanům) – zdrojem duchovního života křesťana je Bůh sám – Bůh Duch svatý.
- Duch svatý je jednou z osob Boží trojice – musí přijít a vstoupit do nitra člověka, jinak ten člověk „není Jeho“ – „Kdo nemá Ducha Kristova, ten není Jeho.“
- Nemají ho nevěřící, ani nominální křesťané, ani sympatizanti s křesťanstvím, ale pouze znovuzrození lidé.

(ČSP) **1 Korintským 2:12–16**

12 A my jsme nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom věděli, co nám Bůh daroval.
13 O tom také mluvíme — ne však slovy, kterým vyučuje lidská moudrost, ale těmi, jimiž vyučuje Duch [svatý]; duchovní věci vysvětlujeme duchovními slovy. **14** Duševní člověk však nepřijímá věci Ducha^l Božího^l, neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.
15 Duchovní člověk však posuzuje všechno a sám není od nikoho posuzován. **16** Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? My máme mysl Kristovu.

- V tomto textu znovu vidíme, že myšlení Ducha není z člověka a není to duševní záležitost.

? Co znamená „nejsme v těle, ale v Duchu“?

- Nežijeme ve sféře těla, ale ve sféře Ducha.
- Království Boží je království Ducha Božího.
- Vnímáme, že žijeme v nevykoupeném těle, a současně vnímáme Jeho království.

Ř 8:10

Dá se to pochopit dvojitým způsobem:

Je-li Kristus v tobě, pak tvé tělo je sice smrtelné, kvůli hříchu, ale tvůj duch je živý, kvůli ospravedlnění.
 nebo

Je-li Kristus v tobě, pak je tvé tělo umrtveno pro hřích, ale tvůj duch byl oživen ke službě spravedlnosti.

- Takto to vyznívá v Kralické Bibli:

(Podle Puvodního Vydání Kralického) **Římanům 8:10**

10 A jest-liť Kristus v vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích, však duch živ jest pro spravedlnost.

- „tělo je umrtveno pro hřích“ – aby hříchu neotročilo.
- „duch je živý pro spravedlnost“ – náš duch je oživen skrze Ducha svatého, abychom žili spravedlivě.
- Podobně jak to bylo v Ř 6:11: „Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.“
- Nejspíše se zde skutečně mluví o tom, jak nás Bůh (skrze ukřižování těla a obživení ducha) uzpůsobil k novému životu.

(ČSP) **2 Korintským 3:6**

6 On nás také učinil způsobilými k tomu, abychom byli služebníky Nové smlouvy, ne litery, nýbrž Ducha; neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.

- Tak je to napsáno hned v dalším verši:

Ř 8:11

Toto zaslíbení se zde zřejmě netýká budoucího vzkříšení – ale duchovního vzkříšení v Kristu – oživení našich smrtelných těl Duchem svatým – pro služby Bohu.

- Podobně jsme to už četli v 6. kapitole:

(ČSP) **Římanům 6:4**

4 Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života.

- V Kristu nejsme jen pohřbeni, ale i vzkříšeni – ale ještě ne v plnosti – jsme v jakémsi mezistádiu: jsme pohřbeni, ale naše smrtelná těla ještě žijí (dokud nezemřou) – jsme duchovně vzkříšeni, ale ještě nejsme fyzicky vzkříšeni (to nastane až s druhým příchodem Pána).

Ř 8:12-13

Jinými slovy: hříšné tělo pro nás nic dobrého neudělalo – jemu nic nedlužíme.

- Oproti tomu Bůh nás tolik miloval, že za nás dal svého jednorozeného Syna.
- Jako by zde Pavel jinými slovy říkal: „Zavrhněme smrt a vyvolme si život.“
- Je to téměř totéž jak jsme už četli v Ga 5:25: „Jste-li Duchem živi, Ducha také následujme.“

Znovu tu čteme to, co už známe: „**Duchem usmrcujte činy těla.**“ (Ř 8:13)

- Podobné slovo jsme četli v Ga 5:16: „*Říkám však: Duchem chodte a žádost těla nedokonáte.*“

? Jak toto usmrcování činů těla Duchem prakticky funguje?

- Tělo vysílá své požadavky na uspokojení svých tužeb (toho zatím nejsme plně zproštěni) ... Duch svatý nás oproti tomu vede do Bohem připravených dobrých skutků ... pokud se necháme vést Duchem, chystaný skutek těla už nevykonáme – nezbyde na něj čas a prostor.
- Duch Boží nás pouze nedrží od zlého, ale vede nás k novému způsobu života.
- Krásný příklad:

(ČSP) **Efezským 4:28**

28 Zloděj ať již nekrade, ale ať raději pracuje a dělá ¹vlastníma rukama něco dobrého, aby měl co dávat tomu, kdo má nedostatek.

- ⊖ Člověk, který žije podle těla, jede se zařazenou rychlostí ke zlému ... život podle Ducha, neznamená zařadit neutrální nebo šlápnout na brzdu ... ale otočit to do protisměru, zařadit rychlost a šlápnout na plyn.
- ⊖ Hříšný skutek neusmrtíš nicneděláním, ale skutkem Ducha.
- ⊖ Chození Duchem – je aktivita (není to stání Duchem) – neznamená to soustředit se na to, abych nehřešil, ale soustředit se na to, k čemu mě vede Duch svatý.
- Duch svatý nám nebere tělesné choutky, ale vede nás navzdory tělu.

Když mluvíme o usmrcování činů těla, je důležité chápat, že **cílem zbožnosti není trápit tělo, ale konat dobro.**

- V historii to někteří špatně pochopili a dali se cestou askeze a flagelantství: někde v ústraní trápili svá těla, ale nic dobrého tím nevykonali.

Ř 8:14-16

Tento krásný text nám zjevuje nádheru našeho vysvobození – už nežijeme v Boží domácnosti, jako otroci Zákona, kteří znali jen strach z odsouzení – nyní jsme byli učiněni **Božími dětmi**.

- Duch, kterého jsme přijali, je totiž Duchem Kristovým – Duchem Božího Syna → je to Duch synovství.
- V Něm najednou směle voláme k našemu Otci jako děti – v duchu vnímáme, že přistupujeme k někomu blízkému a milujícímu a jsme plni důvěry.
 - Aramejské zvolání „*Abba, Otče!*“ je velmi osobní a má v sobě nádech hřejivého, důvěrného a uctivého vztahu.
 - To, že v Duchu svatém vnímáme naše společenství s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem, je pro nás samotné tím nejsilnějším svědectvím, že jsme Jeho děti.
- ⊖ Nepotřebujeme jiné důkazy: zázraky, vidění, ...
 - Sám ten Duch, který v nás volá k Bohu: „*Abba, Otče!*“ „*svědčí spolu s naším duchem, že jsme Boží děti*“ (var.: *dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti* – tak to má většina překladů).

Jak hluboké věci vyplývají z toho, že jsme Božími dětmi, uvidíme příště.

DOMÁCÍ ÚKOL:

Nastudujte si Ř 8:17-39 a pište si poznámky – příště si to společně vyložíme.